

Дар таърих ягон давлат дар фазои холӣ аз кашмакашу талошҳои пайваста ва қурбонҳои бешумор ба вучуд наомадааст. Аз ҷумла, таъсисёбии кишваре бо номи Тоҷикистон дар соли 1924 ҳамчун давлати худмухтор дар тобеияти Ўзбекистон ва соли 1929 чун кишвари алоҳида осон набуд. Зеро тоҷикон бештарини соқинони Осиёи Марказиро ташкил дода, қадимтарин миллати муқими ин минтақа бошанд ҳам, ҷашми нотавабони онҳо намедид.

Барои ин дастоварди таърихӣ дар баробари бузургоне чун Садриддин Айнӣ, Нусратулло Махсум, Шириншоҳ Шохтемур низ, талош бурда, ҷавонмарг шуд.

Ҳақиқат ҳамеша талх аст. Имрӯз соҳибистиклолӣ имкон фароҳам овардааст, ки ҳақиқатҳои талхи нуҳуфта ифшо шаванд ва роҳи расидан ба ин рӯзҳои пирӯз равшан гарданд. Холо дар бораи як номаи сарнавиштсози ӯ ба унвони Иосиф Сталин ҳарф мезанем, ки ормонномаи як миллати бузург бо номи тоҷик аст.

Аз соли 1924 сарварони Тоҷикистон Нусратулло Махсум, Абдулқодир Муҳиддинов, Абдурахим Ҳочибоев, Шириншоҳ Шохтемур ва Нисор Муҳаммад барои аз ҳайъати Ўзбекистон баровардан ва ҳамчун давлати мустақил таъсис додани Тоҷикистон, ҳамчунин, ба Тоҷикистон баргардонда шудани Хучанд, Бухоро, Самарқанд, Сурхон ва дигар минтақаҳои тоҷикнишин муборизаро сар карданд. Муборизаи онҳо, албатта гоҷавӣ буд ва аксаран дар номаҳои онҳо, ки ба унвони ниҳодҳои дахлдор, бавижа сарвари вақт Сталин ирсол шудаанд, инъикос меёбад.

Яке аз ҷунин номаҳои сарнавиштсоз номаи Шириншоҳ Шохтемур аст. Дар бораи аҳамияти

таърихии ин мактуб, ки аввалин номаи халки тоҷик ба номи дохӣ аст, пажӯҳишгарону равшангарони тоҷик бисёр навиштаанд ва тахлили онҳо мачоли бештар мебохад. Матни пурраи он ҳам ҳаҷман қалон буда, ба забони тоҷикӣ бори аввал 7 декабри соли 1989 дар ҳафтаномаи «Адабиёт ва санъат» бо тарҷумаи Камчинбек Насруллобеков ва Курбон Аламшоев интишор ёфт. Ҷӣ тавре ки Курбон Аламшоев дар сухбат бо мо изҳор дошт, ҷопи ин нома ба забони тоҷикӣ осон набудааст. Ноширон аз оқибати қор андешида, ҷопи онро мавқуф мегузоштанд, зеро замон ханӯз ҳам замони шӯравӣ буд. Аммо бо пофишориҳо ниҳоят нома ва гузоришномаи иловагии Шириншоҳ Шохтемур ҷоп шуд.

Номаи аслии бо ду замимаи он дар бойгонии ҳизбии Институти таърихи Ҳартияи Қоммунистии Тоҷикистон, дар фонди рақами 1, номгӯи 1, делои 925 ниғаҳдорӣ мешавад. Камчинбек Насруллобеков ва Курбон Аламшоев баъди омӯзиши мактуб ба ҳулосае омадаанд, ки Шириншоҳ онро 25 майи соли 1925 иншо намуда, хангоми яке аз сафархояш ба Москва ба Қумитаи Марказии ҳизб (ҚМ ВҚП (б) супурдааст. Аз Москва то Душанбе нома бидуни визаи Сталин расидааст ва аз ин таҳмин задаанд, ки шояд онро ҳуди дохӣ наҳондааст. Аммо як қиз равшан аст: «Мактубро қорманди ҚМ ВҚП (б) Б. Қулбешеров мутолиа қарда, 25 июни соли 1926 ба Сотсков ном шахси диғар фиристода, хоҳиш қардааст, ки Бюрои Осиёмиёнагии ҚМ ВҚП (б) - ро пурсанд, ки доир ба ин масъала қи қор қардааст». Қи қора андешидааст, равшан нест, аммо 7 июли соли 1926 он ба бойгонӣ супурда шуд. Тахлилу баррасии муҳимтарин қанбаъҳои нома барои имрӯзиён зарур мебошад.

Табартаксим, асосан, ба миллати тоҷик қарон афтод, зеро мо на танҳо аз шахру навоҳии бостонӣ ва қитобу сарқашмаҳои нодири ҳуд, балки аз бештари ҳуқуқҳо ниҳ маҳрум шудем.

Яке аз масъалаҳои, ки Шириншоҳ Шохтемур ба миён мегузорад, инқор шудани тоҷикон дар ҳудудҳои тоҷикнишин мебошад: «Аз тасвири мавқеи тоҷикон дар территорияҳои собиқ республиқаҳои Туркистон ва Бухоро то саршавии тақсимот ибтидо мегирад. Аз аввал ҳуди мавҷудияти тоҷикон, ба қайр аз тоҷикони территорияи Бадахшони қӯҳӣ – Помири қарбӣ инқор мешуд». Мавсуф ҳарфи ҳудро бо мақолаҳои дар ин маврид ҷопшудаи қаридаҳои «Зеравшан» ва «Туркистон» дар соли 1924 асоснок меқунад. Бори диғар собит мешавад, ки матбуот дар он замон ҳам барои соҳтани мафқураи мардум саҳт таъсиргузор будааст.

Дар бораи забон: «Дар республиқаи Бухоро ҳаштсаду ду ҳазор тоҷикон ва дусад ҳазор қирғиз зиндагӣ меқард. Қирғизҳо мақтаби ҳуд ва ба қуз ин, дар назди ҚИМ Бухоро шуъбаи қирғизӣ доштанд. Тоҷикон бошанд, аз ҳуқуқи ба забони модариашон гап задан

махрум буданд». Ин ва дигар далелхоро оварда, талаб мекунад, ки дар худудҳои тоҷикнишин мактабҳои тоҷикӣ боз шаванд, то мавқеи забони мо маҳдуд нагардад. Шириншоҳ Шохтемур ҳалли масъалаи тоҷикро барои Иттиҳоди Шӯравӣ аз он ҷиҳат муҳим медонад, ки тоҷикони форсизабон дар худудҳои Афғонистон, Эрон ва Ҳиндустон зиндагӣ мекунанд. Танг кардани мавқеи онҳо зидди ҳуқуқҳои умумибашарист.

Бо дилсӯзӣ боз ҳам таъкид мешавад: «Забони тоҷикӣ баъди тақсими Осиёи Миёна ба таъкиби боз ҳам бераҳмонатар дучор шуд. Дар вақти тақсимои миллӣ - территориявӣ, моҳи августи соли 1924 собиқ ТуркЦИК дар пленуми охириаш намоишкорона иқро гашт, ки дар Туркистон ҳалқияти тоҷик вучуд доштааст».

Шириншоҳ Шохтемур натиҷаи ин ҳама талошхоро таъсиси Институти педагогӣ дар Тошканд барои тоҷикон медонад, аммо аз он норозист, ки бо гузаштани 2 сол ин институт ҳамагӣ 171 донишҷӯ ва ду синфҳои хурди назарногир дорад. Бонги изтироб мезанад, ки «моҳи сентябри ҳамаи сол (1924) дар шаҳри Самарканд наشري рӯзномаи «Овози тоҷик» оғоз ёфт, вале пахшавии он ба таври ғайрирасмӣ манъ мешавад». Бидуни шубҳа, сабаби манъ шудани ҷопи рӯзномаи тоҷикӣ нуфузи забони тоҷик байни сокинони Осиёи Марказӣ буд, ки ҳамагӣ ин забонро неку медонистанд.

Як таҳлили дигари муаллифи нома дар мавриди таълим ба забони тоҷикӣ ҷолиб аст: «Соли 1925 бо талаби боисрори тоҷикон дар шаҳри Самарканд курсҳои чормоҳаи тайёр кардани муаллимон кушода шуданд. Вақте ки муаллимон ин курсхоро хатм карда, ба зодгоҳашон баргашта, тадрисро ба забони модариашон оғоз намуданд, онҳоро ба таъкибкунӣ оғоз карданд ва охири онҳо ба ҳар гуна таҳдид таълимро ба забони тоҷикӣ манъ намуданд». Аз ин бармеояд, ки ташкили иҷбории курсҳои омодакунии кадрҳо сахнае беш нест, зеро мутахассисони омодашударо ояндаи торик интизор аст.

Ҳамчун далел воқеаи Чашни 1 - солагии Республикаи автономии Тоҷикистонро ёд мекунад. Мувофиқи он, 15 март соли 1926 дар чашни таъсисёбии Тоҷикистон коргарони заводҳои Тошканд ва донишҷӯёни тоҷик ҷамъ омада, тантана ороستانд. Он анҷумани фараҳбахшоро дарег, ки бо забони бегона бурданд ва ин боис шуд, ки тоҷикон эътироз баён кунанд. Эътирозгаронро бо ҷурми бетартибӣ ва шовинистӣ ба муҳокимаи партиявӣ кашида, як донишҷӯро аз Ҳизби Коммунист хорич карданд. Муаллифи номаи пурсӯз дар ҳамаи нуқтаи нома ҷунин ҳулоса мебарорад: «Шояд ин донишҷӯро аз сафи Ҳизб хорич намуданд, боз дигару дигарон ҳам хорич мешаванд, вале охир, решаҳои масъалаи миллӣ ҳанӯз ҳам дарунтар мераванд ва бо хорич кардани якчанд руфако масъала ҳал намегардад».

Пас аз фахмондани вазъи умумии тоҷикон ва масъалаҳои муҳимтарини масоили миллӣ ва ёд кардани воқеаҳои нохуш менависад: «Ҳақиқатан ҳам, аҳвол чунин аст, ки захири зиддияти (антагонизми) байналмилалӣ оммаи меҳнаткашонро олуида месозад ва арбадаю хархашаи байни миллатҳо тақомули шуурнокии миллиро бозмедорад». Ин ҳулоса бозгӯи он аст, ки пойдевори зиддиятҳо ва нофаҳмиҳои миллӣ дар он замон гузошта шуда, то ханӯз идома доранд.

Номаҳои Нусратулло Маҳсум, Шириншох Шохтемур ва дигарон барои ҷун давлати алоҳида таъсис ёфтани Тоҷикистон нақши калидӣ бозиданд ва ба таъбири Муҳаммадҷон Шақурии Бухорӣ «дили Сталинро ба таъсиси Тоҷикистони шӯравӣ моил карданд». Навиштани номаву гузоришномаҳои Шириншох ханӯз дар замони инструктори шуъбаи ақаллиятҳои миллии КМ ПКТ Богод буданаш оғоз карда буд, ки достони дигарест. Гузоришномаҳои расмӣ ӯро низ бидуни дарду доғ ва ҳаяҷон хонда намешавад. Мақтубҳои паёпайро масъулон хонда, аз ин шуъба ба он шуъба, аз ин қас ба он қас мефиристонданд ва дар ниҳоят ҳама мақомдорони Кремл оғох шуданд, ки дар Осиёи Марказӣ тоҷик ном миллати қадимӣ бо забону фарҳанг ва оину анъанаҳои вижаи худ мавҷуд аст. Садо баланд кардани Шириншох Шохтемур дар он замон баробари марғ буд ва ӯ ҳамчун собикадори мақомоти хизбӣ ва советӣ оқибати меҳандӯстиву миллатпарастӣро медонист, аммо хомӯш буда наметавонист. Хомӯшӣ ва бетарафӣ ба ӯ бегона буд. Ин аст, ки то вопасин нафас ба рисолати худ содик монд ва дар 37 - солагӣ баъди хиёнатӣ игвоҳои душманони худиву бегона дар Москва парронда шуд.

Бузургмеҳри БАХОДУР,

«Ҷумҳурият»

https://jumhuriyat.tj/index.php?art_id=44253